

Hồi 81

Lập Mưu Bắt Con Tin

A ã Quân Vũ giật thót người, quay mặt lại, thì ra đó là lão đạo nhân. Y chính là Hạ Vân Phong, trưởng môn phái Điểm Thương. Chàng vội tiến tới nửa bước, gần giọng:

- Người còn tới đây làm gì?

Hạ Vân Phong cười khẩy, đáp:

- Hừ! Nếu bản đạo không trở lại thì có lẽ giờ này người đã chết rồi.

Mã Quân Vũ không khỏi ngạc nhiên, quay mình nhìn Thanh Loan như ngậm hởi.

Lý Thanh Loan mỉm cười, từ từ bước đến bên Quân Vũ, nói:

- Lão ta nói đúng đấy! Muội đã dùng tất cả thủ pháp để thoa bóp cho huynh, khi huynh còn bất tỉnh, nhưng không hiệu quả. Trong khi ấy, lão đạo trưởng này xuất hiện, và dạy muội xoa bóp Mạng Môn huyết ở sau lưng huynh đó, nhờ thế huynh mới tỉnh dậy.

Mã Quân Vũ khẽ cau mày, chàng vội chấp tay trước ngực chào Hạ Vân Phong, rồi nói:

- Đa tạ đạo trưởng đã chỉ điểm, ngày sau gặp dịp, Quân Vũ này nguyện đáp đền xứng đáng.

Nói xong, không chờ Hạ Vân Phong đáp lại vội kéo tay Thanh Loan:

- Chúng ta đi là vừa!

Hạ Vân Phong “hừ” một tiếng, đột nhiên bước ngang hai bước, chắn lối hai người, cười lạnh lùng:

- Người định đi à? Ha! Ha! Đâu có chuyện dễ dàng thế.

Mã Quân Vũ hậm hực, trừng mắt nói lớn:

- Đạo trưởng muốn gì?

Hạ Vân Phong cười nói:

- Người đã bị Côn Luân đuổi, thế phải giữ điều quy giới của môn phái nữa.

Mã Quân Vũ nghe lão đáp không ăn nhập gì đến câu hỏi của chàng thì chàng bực tức, buông tay Thanh Loan, rút “soạt” thanh kiếm khỏi vỏ, gần từng câu:

- Phải! Tại hạ không còn là môn đệ của Côn Luân nữa, nhưng thiết nghĩ việc ấy chẳng liên hệ gì đến đạo trưởng, phải làm phiền lão! Nếu không chịu tránh ra, thì đừng trách tại hạ vô lễ nhé!

Hạ Vân Phong cười chế nhạo, nói:

- Hùng khí thật đáng khen! Mi tưởng rằng mấy chiêu kiếm pháp của người có thể tìm được lối ra sao? Đừng tự phụ vội.

Mã Quân Vũ không thềm đáp lại, chàng liền vung thẳng thanh trường kiếm theo chiêu Hạnh Hoa Xuân Vũ. Bóng kiếm loang loáng như hàng vạn hoa tuyết, rơi trùn xuống đầu Hạ Vân Phong.

Chiêu này là một trong tuyệt chiêu của Truy Vân Thập Nhị Kiếm, vì thế oai lực rất hùng hậu, biến hóa nào phải thường.

Hạ Vân Phong không khỏi chấn động, thầm nhủ:

“Tiểu tử này quả đáng mặt đệ tử Côn Luân.”

Nghĩ thế, nhưng bề ngoài lão vẫn bình tĩnh, ngấm vận chân khí, thân mình bất động, mắt không rời Quân Vũ. Đột nhiên thân hình lão xịch lui lại năm thước, thoát khỏi vòng kiếm của Mã Quân Vũ đang hùng hổ ào ạt bổ xuống.

Mã Quân Vũ thấy bộ pháp của đối phương quả kỳ tuyệt, chưa từng xem qua bao giờ, lòng không khỏi khen thầm. Chàng hơi sững người một chút, rồi âm thầm lướt mình tới, xuất luôn chiêu thứ hai Xuyên Câu Tầm Nguyệt. Cả người chàng và bóng kiếm lao tới nhanh như chớp, khí thế mạnh mẽ phi thường.

Lần này Hạ Vân Phong không tránh né nữa, rút mạnh trường kiếm ra, vận tiềm lực vào thanh kiếm, rồi vung mạnh thành vòng án trước ngực. Tiếng binh khí chạm nhau chát chúa. Mã Quân Vũ bị hất ngược ra ngoài, cánh tay cầm kiếm tê buốt gần như liệt hẳn cả thân mình, người không còn linh động nhanh nhẹn như trước nữa. Chàng mím môi để khỏi phải kêu lên đau đớn, mắt trừng trừng nhìn vào đối thủ.

Hạ Vân Phong mỉm cười, bình thản nói:

- Tiểu tử tuổi không lớn mà kiếm thuật tinh vi như thế quả đáng khen. Giờ hãy để ý bản đạo tấn công đấy.

Nói chưa dứt câu, thân mình lão đã ở sát bên chàng rồi. Tay kiếm chém xéo qua bên, đè mạnh xuống trường kiếm của Quân Vũ, đồng thời tay trái định gài lấy cánh tay của Quân Vũ.

Biết chàng đang yếu thế, không tiện chống đỡ, Mã Quân Vũ chỉ cạy vào Ngũ Hành Mê Tung mà tránh thoát lối tấn công gian trá của đối phương.

Hạ Vân Phong vừa tấn công, vừa kiếm vừa dùng cầm nã thủ. Lão tưởng Mã Quân Vũ chỉ có đường duy nhất là nhảy lui mà thôi. Nào ngờ chỉ thấy chàng lách mình một cái, chẳng những tránh được trảo của lão mà bóng chàng cũng biến đâu mất. Thân pháp kỳ ảo này khiến Hạ Vân Phong hoảng sợ, liền vận chân khí vào đan điền, mượn thế nhảy tới trước ngoài mình nhìn lại. Quả nhiên đã thấy Mã Quân Vũ đứng sau lưng lão từ lúc nào.

Lúc bấy giờ Lý Thanh Loan đã tuốt trần thanh kiếm, đứng nhìn trận thế. Nàng định ra tay giúp Quân Vũ, nhưng thấy bộ pháp Ngũ Hành Mê Tung quá cao diệu, đủ sức cầm cự với địch thủ, nên nàng có vẻ vui sướng đứng nhìn sư huynh đối phó.

Hạ Vân Phong thấy Thanh Loan vẫn bình thản mỉm cười, như không có việc gì xảy ra, lão chợt nghĩ:

“Thân pháp kỳ lạ của tên này khó mà đoán được, muốn áp đảo hẳn không dễ. Chi bằng ta thừa lúc hắn bất phòng, thộp ngay con nhỏ này, lấy sự sống chết của nó uy hiếp hẳn chắc có kết quả tốt. Có thể mới có cơ hội được sách chứ.”

Phải biết Hạ Vân Phong là người rất thâm trầm. Lão đã thấu rõ tình cảnh của Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đối với Mã Quân Vũ. Lão biết hai cô gái ấy sẽ tìm cách xuống vực sâu để lấy lại Qui Nguyên Mật Tập. Nếu lão xông càn xuống, nhất định lão không phải là đối thủ của hai nàng. Hơn nữa Bạch Vân Phi đã tuyên bố, nếu ai cố ý quay lại Quát Thương Sơn tìm sách thì nàng sẽ giết chết không tha.

Dĩ nhiên võ công của Hạ Vân Phong không xứng đáng là đối thủ của hai nàng. Do đó muốn chiếm giữ quyển sách ấy quả là điều nguy hiểm. Vì thế lão muốn bắt ngay Mã Quân Vũ. Tuy chưa chắc chàng sẽ giúp lão tìm được sách, nhưng ít nhất cũng uy hiếp được hai nàng. Do đó khi vừa rời khỏi cốc, lão liền âm thầm quay lại, ẩn mình trong bóng tối chờ đợi.

Lão cũng biết cái hy vọng ấy rất mong manh, nếu Mã Quân Vũ không rời khỏi Côn Luân Tam Tử. Tài lực của lão mà cự lại một trong Tam Tử thì tuy không đến nỗi thất bại, nhưng nếu phải chống trả một lần với Tam Tử thì quả là chuyện tai hại vô cùng.

Đâu ngờ phước trời dung ruổi, Mã Quân Vũ lại bị đuổi ra khỏi phái Côn Luân...

Ẩn mình trong bóng tối, Hạ Vân Phong khấp khởi mừng thầm, nhưng lão không dám xuất hiện vì ngại Tam Tử quay lại.

Sau một thời gian khá lâu, không thấy ba người trở lại, lúc ấy lão mới dám xuất hiện, dạy Thanh Loan phương cách cứu Mã Quân Vũ.

Trải qua mấy tháng lặn lội trong chốn giang hồ, Mã Quân Vũ đã thu thập khá nhiều kinh nghiệm. Chàng chỉ nhìn thoáng qua khóe mắt của Hạ Vân Phong đang bám sát lấy Thanh Loan, đã biết rõ lão muốn gì rồi. Không dám chậm trễ, Quân Vũ nhảy lẹ tới, án ngữ trước mặt Hạ Vân Phong, vung thanh trường kiếm, cất giọng lạnh lùng:

- Là tôn sư của một môn phái mà dùng những mưu mô gian xảo để ám toán một cô gái ngây thơ, nếu việc ấy truyền ra trong giới giang hồ, không biết người có đủ can đảm nhìn mặt võ lâm đồng đạo chẳng?

Bị chàng vạch rõ âm mưu gian trá, Hạ Vân Phong nóng mặt, lão phát kiếm chĩa mặt Quân Vũ, nghiêm giọng chống chế:

- Ta là nhân vật như thế nào mà mi dám phạm thượng như thế? Hai đứa bây thử liên hợp lại xem có chống nổi bản đạo chẳng? Nếu trong mười hiệp mà bản đạo không thắng, ta sẽ đi ngay khỏi cần dây dưa. Ngược lại, ta chỉ yêu cầu người theo mệnh lệnh của ta trong một thời gian thôi. Các người đừng lo, ta hứa không làm hại các người đâu...

Mã Quân Vũ nhếch mép điểm một nụ cười lạnh nhạt, cất ngang:

- Nếu dùng đến giải pháp ấu đả, thiết nghĩ chỉ nên đấu tay đôi thôi, khỏi cần bận lòng sư muội tôi hợp sức. Hừ! Đạo trưởng tuy không nói ra, nhưng ngụ ý chính đáng của người, tôi đã rõ cả rồi. Người tưởng rằng với kế hoạch ấy sẽ thành công sao? Đừng có mơ ước hảo huyền. Hiện giờ có lẽ đã có người tìm được đường xuống vực thẳm để mong làm chủ cuốn Qui Nguyên Mật Tập rồi. Người rơi xuống lòng vực tuy khó tránh nát thân, nhưng bí cấp là một vật mềm nên đầu có cao thêm vài bậc nữa, cũng không hư hại gì cả.

Hạ Vân Phong cười nắc nẻ, cướp lời:

- Lý luận quả cao thâm! Bội phục! Bội phục! Nhưng bản đạo không có ý độc chiếm Kỳ Thư ấy. Nếu tiểu huynh đệ thực tâm hợp tác, bản đạo sẽ đem sức già nầy tìm cho kỳ được...

Mã Quân Vũ lắc đầu, cười nhạt:

- Xin miễn cho! Tôi không có hứng thú ấy đâu. Nếu muốn, người cứ tự tiện làm một mình. Nhưng phải biết số người thiệt mạng bởi Kỳ Thư ấy không phải ít. Khi nầy đạo trưởng chắc đã tận mắt chứng kiến người ôm sách nhảy xuống vực sâu, bây giờ sợ thịt xương của y chưa kịp lạnh. Tôi vì nhớ ơn đạo trưởng đã chỉ điểm cứu nguy, nay có lời khuyên đạo trưởng đừng vì một vật không đâu mà liều mạng vô ích.

Hạ Vân Phong mỉm cười:

- Lời của tiểu huynh đệ, bản đạo cảm kích vô cùng. Nhưng phàm làm một việc gì, không thể nói chung một lý được. Phải biết cuốn Kỳ Thư nầy nếu thuộc về ai đó, không phải chỉ do sự tranh dành một hai người mà có được. Nếu để kẻ khác tìm thấy trước, nếu y là tên gian ác thì chỉ trong vòng hai mươi năm thôi, giềng mối của võ lâm sẽ vỡ tung ra cả và cái thảm vọng diệt vong ấy chắc tai hại không sao tưởng tượng được. Vì thế lần nầy bản đạo đi tìm nó không ngoài mục đích giúp võ lâm đồng đạo.

Ngừng lại một chút, Hạ Vân Phong mỉm cười tươi tỉnh nói tiếp:

- Bản đạo đã rửa tay, phong kiếm, không màng đến việc tranh chấp của giang hồ nữa, và đã ẩn tích khổ tu trong núi hai mươi năm, nên đã diệt hết cái dục trong lòng rồi. Nếu tiểu huynh đệ chịu theo bản đạo xuống vực sâu, sau khi kiếm được sách, bản đạo sẽ hủy nó trước mặt hai người, cho tiểu huynh đệ thấu được thiện chí của bản đạo. Đó là một việc làm đại từ bi, không biết tiểu huynh đệ nghĩ thế nào?

Mã Quân Vũ cắn môi có vẻ suy nghĩ một lúc, mới nói:

- Lời của đạo trưởng dạy thật chí lý, nhưng ngặt vì tại hạ là môn hạ của Côn Luân, không tiện giúp đạo trưởng thực hành nguyện vọng. Hơn nữa đạo trưởng là người lịch lãm, đi một mình khỏi bận bịu...

Hạ Vân Phong hơi biến sắc mặt, cười nhạt:

- Bản đạo đã tận mắt thấy người đã bị chưởng môn Côn Luân phái đuổi ra khỏi môn phái, như thế không còn một sự ràng buộc nào giữ người và ta đã tiết lộ cho người cả rồi.

Nếu để người bỏ đi thì kế hoạch của ta chắc khó toàn. Đây là việc bắt buộc, hai người chớ trách ta ỷ lớn hiếp nhỏ nhé.

Trong khi nói, Hạ Vân Phong thừa cơ hội vận đầy đủ công lực, nên vừa dứt lời lão nhảy tới, đường kiếm trên tay lão phóng ngay ngực Mã Quân Vũ, khí thế oai dũng khác thường.

Mã Quân Vũ tuy chú mục vào câu chuyện, nhưng không quên đề phòng, nên thế công của Hạ Vân Phong vừa xuất, chàng đã lẹ làng kéo Thanh Loan, đồng thời vùng trường kiếm theo chiêu Vân Âm Truy Quang vùng lên thành một màn bạc sáng loáng giữ kín toàn thân Lý Thanh Loan.

Hạ Vân Phong cười nhạt có vẻ khinh bỉ, rồi tập trung nội lực vào thân kiếm, vì thế uy lực càng mạnh mẽ, thanh trường kiếm phóng vút tới nhanh như làn chớp, chém cả xuống kiếm Mã Quân Vũ.

Truy Vân Thập Nhị Kiếm nào phải là môn học tầm thường nhưng công lực của Quân Vũ quá kém so với Hạ Vân Phong, vì thế chàng không sao đỡ nổi cái chém toàn lực của lão.

Chỉ nghe “keng” một tiếng chát chúa, hai binh khí chạm nhau nhoáng lửa. Thanh kiếm của Quân Vũ vọt ra khỏi tay, cắm phập xuống đất.

Hạ Vân Phong nào chịu thôi, lão lẹ làng phóng tới, từ trên cao chém luôn ba nhát xuống đầu Mã Quân Vũ.

Toát mồ hôi lạnh, Mã Quân Vũ nghiêng chặt răng, vận toàn lực vào đôi chân bước theo bộ pháp Ngũ Hành Mê Tung. Cả thân hình chàng mờ ảo như bóng ma, len lỏi qua từng thế kiếm của Hạ Vân Phong, tiến mình tới, lách nhẹ sang sau lưng địch thủ, rồi nhanh như chớp bủa mạnh xuống một chưởng.

Nhưng như đã biết trước, Hạ Vân Phong không thềm quay lại, thanh trường kiếm quật ngược ra sau lưng, chặn thế công của Mã Quân Vũ, đồng thời tay trái phóng tới, vùng chưởng chop nhẹ vào người Thanh Loan.

Thanh Loan đang ngơ ngẩn, lo sợ nhìn trận đấu, đến khi giật mình thì cánh tay đã bị Hạ Vân Phong chop phải rồi, đồng thời cả thân nàng ngã chúi sang một bên bởi cái giật mạnh của lão.

Hạ Vân Phong tuy bắt được Thanh Loan, nhưng thế kiếm của lão đối với Mã Quân Vũ không có hiệu quả.

Thế công của chàng nhanh như sắp sét, giáng mạnh xuống vai lão một cái, đồng thời hét lớn:

- Buông sư muội ta ra mau!

Hạ Vân Phong thấy thân pháp kỳ ảo của Mã Quân Vũ không khỏi lo ngại, lão thầm nhủ:

“Thân pháp của thằng bé này thực kỳ biến, trong võ lâm, ta chưa từng thấy qua bao giờ. Nếu khi này nó dùng nó đối phó với ta, chắc tai hại không vừa.”

Vừa nghĩ, lão liền bóp mạnh cánh tay Thanh Loan, đồng thời vận toàn lực vào toàn thân, để ăn chịu quả đấm sấm sét của Quân Vũ.

Liếc thấy Thanh Loan cau mày, rồi kêu “ái” một tiếng đau đớn, tiếp đó mồ hôi trên trán đẫm thành hạt lớn.

Quân Vũ biết Hạ Vân Phong không thêm điểm xía đến lời cảnh cáo của chàng, lòng tức giận, vút xuống thế chưởng như nước vỡ bờ ấy.

Hạ Vân Phong khẽ cười một tiếng lạnh lùng, ông ta như lùi lại ba bước. Tuy cạy vào nội gia chân khí, mà lão đã tu luyện mãi hai mươi năm nay nên nội phủ chưa đến nỗi bị thương, nhưng cả bả vai của lão rêm nhức đau đớn không ít.

Nén đau, Hạ Vân Phong quay lại nhìn Quân Vũ, cố cất giọng lạnh lùng:

- Người dám phạm thượng như thế nữa, hừ! Đừng trách bản đạo đối xử tệ với lệnh sư muội nhé!

Quân Vũ nghiêng răng căm tức:

- Đạo trưởng là tôn sư của một chánh phái mà hành động như thế đối với một cô gái, thử hỏi có đáng nhìn mặt giang hồ đồng đạo với môn đồ chẳng?

Hạ Vân Phong vẫn giữ nụ cười nửa miệng, nói:

- Việc tìm Qui Nguyên Mật Tập là cả một việc làm nguy hiểm có nhiều liên quan đến giới võ lâm sau này, nó khác với những sự phân tranh ân oán trên giang hồ. Sau này lỡ có truyền ra ngoài đi nữa, bản đạo tin chắc võ lâm đồng đạo sẽ tha thứ chứ không cố chấp như tiểu huynh đệ nói đâu...

Dứt lời, Hạ Vân Phong vận sức vào tay khẽ bóp tay Thanh Loan một cái.

Lý Thanh Loan nhắm nghiền đôi mắt, đôi gò má phấn phình phình của nàng đã biến từ màu hồng sang màu xanh nhợt nhạt, nàng vẫn yên lặng, không thêm kêu một tiếng.

Mã Quân Vũ thấy nàng đau khổ, lòng chàng bức rức đau đớn khôn cùng. Chàng nghiêng chặt răng, âm thầm vận toàn bộ chân khí chuẩn bị tấn công toàn lực, cứu Thanh Loan.

Mục đích của Hạ Vân Phong chỉ muốn làm cho Lý Thanh Loan chịu không nổi đau đớn phải kêu Quân Vũ giúp lão tìm Kỳ Thư. Nhưng lão không ngờ cô bé nhỏ nhắn thế kia mà gan dạ như vậy. Lão có phần bối rối, vì thấy nàng không thể chịu đựng nổi chưởng lực của mình nữa, lão chỉ cần gia tăng một phần sức lực nữa, thì cánh tay trắng muốt của nàng bị nát bấy ngay.

Nghĩ thế, lão không khỏi thầm phục sự cương cường của nàng.

Đột nhiên Thanh Loan mở bừng đôi mắt, hai giọt lệ chạy dài xuống má, âu yếm nhìn Quân Vũ, Thanh Loan gượng cười nói:

- Vũ ca ca! Huynh đi mau đi, bản lĩnh của lão này cao lắm, chắc huynh đánh không lại đâu. Qui Nguyên Mật Tập là bảo vật của Lam tử tử, chúng ta không thể giúp lão ta được...

Ngừng lại một chút, Thanh Loan thở dài nói tiếp:

- Trong hai tháng gần đây muội nghĩ rất nhiều việc phải nói với huynh, nhưng chẳng có dịp nào thối lộ cả.

Mã Quân Vũ mắt long lanh, chàng hét lớn một tiếng cắt đứt câu nói của Thanh Loan, nhảy lùi lại, cúi nhặt thanh kiếm, cung thành vòng trước mặt nói giọng cương quyết:

- Nếu phải chết! Ai cấm nổi chúng ta cùng chết chứ?

Dứt lời, toàn thân chàng như một làn tên lác, vút đến người Hạ Vân Phong. Thanh trường kiếm bay xé gió đâm mạnh vào người đối thủ. Hạ Vân Phong không ngờ chàng liều lĩnh thế, lão vội vã phát kiếm chặn lại, đồng thời kéo Thanh Loan nhảy lùi lại ba bước. Vừa đứng yên, Hạ Vân Phong đã thu kiếm lại, dí trước ngực Thanh Loan, cất giọng lạnh lùng nói với Quân Vũ:

- Ngừng ngay! Nếu người công thêm một thế nữa, thì đừng trách gươm ta vô tình đẩy nhé!

Mã Quân Vũ lạnh toát người, bao nhiêu chí phấn đấu tiêu tan cả, thanh trường kiếm trên tay từ từ hạ xuống, chàng đành định buông ra, Lý Thanh Loan đã la lớn:

- Vũ ca ca! Đừng thềm nghe lời hắn, muội không sợ đâu!

Nói đến đây, nàng đưa cánh tay còn lại chúi lệ lấy ngón lệ vừa chảy xuống má, rồi cất tiếng bình tĩnh dị thường:

- Lão đạo sĩ này xấu lắm! Nếu lão tìm được Qui Nguyên Mật Tập thì chắc chắn là giang hồ thất điên bát đảo vì tay lão. Cảnh máu lệ hải hùng không sao tránh được. Lão biết huynh yêu thương muội, nên mới mượn sanh mạng muội để buộc huynh phải giúp lão đoạt Kỳ Thư.

Hạ Vân Phong bị lột trần sự thực, tức giận nói lớn:

- Ai bảo lão phụ gạt hắn! Hừ!

Hạ Vân Phong nghiêng răng kèn kẹt, mũi kiếm khế ấn mạnh tới lớp áo trắng trước ngực. Thanh Loan bị mũi kiếm đâm thủng một đường khá dài, máu từ trong đọt ướm cả một khoảng lớn, rồi chảy dài xuống vạt áo.

Mã Quân Vũ tái mặt, hơ hải hét lớn:

- Ngừng tay, xin đạo trưởng!

Thanh Loan nén đau đớn, cất giọng cầu khẩn nói với Mã Quân Vũ:

- Vũ ca ca! Hồi giờ muội nghe theo lời huynh, nay cầu mong huynh hãy nghe lời muội một lần này thôi, được không huynh?

Mã Quân Vũ thấy vẻ mặt nàng biến đổi khác xa với ngày thường, chàng bất giác rung động toàn thân hạ giọng:

- Được! Muội nói đi!

Thanh Loan cười có vẻ sung sướng, nói:

- Lão đạo sĩ này vì muốn tìm được Qui Nguyên Mật Tập, nhưng không dám đi một mình vì sợ gặp Đại tỷ tỷ, nên đã dùng sanh mạng muội buộc huynh phải theo lão. Rồi sau khi xuống vực thẳm, nếu gặp Đại tỷ tỷ, dĩ nhiên lão biết Đại tỷ tỷ một lòng thương yêu huynh, nên không để huynh chết trong tay lão, như thế cuốn Kỳ Thư kia sẽ lọt vào tay lão một cách dễ dàng, không tốn một chút hơi sức. Huynh phải biết là Đại tỷ tỷ cư xử với chúng ta rất tốt, dẫu có chết chúng ta cũng khó đáp được, vì thế muội cầu mong huynh hãy cấp tốc rời khỏi nơi này, đừng lo sợ cho muội vô ích.

Dứt lời, Thanh Loan nhìn Quân Vũ cười tươi tỉnh, gương mặt nàng trong sáng dị thường, có lẽ nàng đã tự hài lòng về những hành động vừa rồi của nàng.

Tuy trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Thanh Loan, Quân Vũ không dám trái ý nàng, trong lúc tâm trí rối loạn, nét mặt trầm xuống, đôi mắt tha thiết gắn chặt vào khuôn mặt đầy đặn của Thanh Loan. Không khí dường như đã cô đọng.

Hạ Vân Phong thấy Quân Vũ không tỏ một lời, chỉ đứng trơ như tượng đất, lão cảm tức, cười gằn lạnh lùng, nói:

- Đã không giết người, chắc hôm nay bản đạo phải phạm sát giới, để xem thử lệnh sư muội người sức bao nhiêu mà gan dạ như thế.

Dứt lời, lão âm thầm vận công lực, đột nhiên quay phắt lại định dùng thủ pháp Thấu Cốt Phân Mạch, một thủ pháp độc hại, tàn nhẫn nhất đời để buộc nàng phải khóc la cầu cứu Quân Vũ.

Nhưng ánh mắt lão chợt bắt gặp gương mặt tươi tỉnh, hồn nhiên của Thanh Loan, nhất là ánh mắt long lanh, chứa cả một bầu trời thơ đại, thì lòng cảm tức của lão phút chốc đã tiêu tan mất, và ý niệm thả nàng đột nhiên phát khởi. Lão thấy cô gái này thanh cao quá, khiến tự tâm lão phát lên một mối thẹn thâm, kính nể. Lão tự cho là mình đã phạm vào một tội khó dung được.

Bất giác lão buông tay Thanh Loan, nhảy lùi lại ba bước, vung trường kiếm thành vòng, cất giọng sang sảng:

- Hai người hãy đi đi! Hạ Vân Phong này là người cái thế, lý đầu lại hà hiếp một cô gái sao?

Mã Quân Vũ không khỏi ngạc nhiên, nhưng không dám chậm trễ, vội phóng tới trước Thanh Loan, rồi cung kính nói:

- Đạo trưởng đã ra công cứu mạng, ơn này Quân Vũ nguyện ghi mãi trong lòng, mai sau có cơ hội, nhất định phải đáp đền xứng đáng.

Lý Thanh Loan cau mày khó chịu, nhìn Hạ Vân Phong cất giọng hằn học:

- Hừ! Sao ông không giết quách tôi đi, cứ lải nhải...

Nói đến đây, Thanh Loan chợt hiểu, nàng kêu “á” một tiếng rồi nói tiếp:

- À! Thì ra ông cũng là người tốt! Tiểu nữ có lời thất lễ, xin thứ lỗi cho.

Câu nói của Thanh Loan chẳng khác nào mũi kiếm đâm vào tim lão, khiến Hạ Vân Phong thấy xốn xang bứt rứt vô cùng. Lão cúi đầu không dám nhìn thẳng mặt nàng, rồi đột nhiên lão quay phắt lại, nhún chân nhảy vọt đi như một làn khói mỏng.

Lý Thanh Loan tròn tròn khoe mắt, kêu lớn:

- Đạo trưởng, sao vội thế? Tiểu nữ chưa kịp bái tạ cái ơn ông chỉ điểm cứu Vũ ca tôi, mà ông đã đi sao?

Chỉ thấy Hạ Vân Phong lao mình đi vun vút như tên bắn. Tiếng nói của Thanh Loan dội lại và ngân dài trong không trung. Trong chớp mắt, bóng lão đã khuất hẳn sau tầm mắt của hai người. Không biết lão có nghe tiếng gọi của Thanh Loan không.

Mã Quân Vũ quay lại nhìn Thanh Loan, thở dài, nói:

- Cả đời lão lừa gạt người ta không kể hết, không hiểu tại sao đối với Loan muội, lại chẳng công hiệu gì? Kể cũng khó nghĩ thật.

Ánh sáng chập chờn của màn trời, tà áo trắng phất phới theo chiều gió, quyen sát lấy người. Thanh Loan đang mừng rỡ nhìn theo hướng Hạ Vân Phong, mà Quân Vũ thấy trên gò má nàng còn lóng lánh mấy giọt nước mắt. Bất giác chàng buông tiếng thở dài quay vội đi nơi khác. Con người đứng trước mặt chàng đây quá thanh cao đối với chàng là hai thái cực, mặc cảm tự ti chàng hồi dậy mãnh liệt và thâm nghĩ:

“Ta phải xa nàng.”

Chợt Thanh Loan thở dài có vẻ u oán, nói:

- Đại sư bá và sư phụ lúc ra đi thì lâu lắm, còn vị đạo trưởng này sao mà nhanh thế.

Câu nói vô tình của nàng tuy giản dị, nhưng hàm chứa một ý nghĩ sâu sắc vô cùng, khiến Mã Quân Vũ phải ra chiều suy nghĩ.

Trong lúc đang miên man với bao ý nghĩ, Mã Quân Vũ chợt nhớ đến Lâm Ngọc Bích, người sư tỷ của chàng, đang kẹt trong lòng thạch động. Bất giác chàng buột miệng kêu lớn “ái chà”!

Lý Thanh Loan hơi giật mình, ngược nhìn Quân Vũ, mỉm cười nói:

- Vũ ca, huynh nghĩ gì thế?

Cố nén tiếng thở dài, Quân Vũ đáp:

- Huynh đang nghĩ đến Lâm sư tỷ, có lẽ giờ này sư tỷ đang mong người tới cứu.

Lý Thanh Loan xoe tròn đôi mắt, kêu lên một tiếng ngạc nhiên, hỏi:

- Ở đâu? Chúng ta nên tới đấy xem nào.

Quân Vũ khẽ gật đầu, rồi âm thầm quay phắt lại bước nhanh.

- Vũ ca!

Tiếng gọi dịu dàng của Thanh Loan từ sau vọng tới, làm Quân Vũ chùn bước, Lý Thanh Loan thoăn thoắt bước tới, chìa bàn tay trắng muốt về phía Quân Vũ thả thả:

- Vũ ca! Huỳnh dắt muội đi với nhé.

Mã Quân Vũ đã có mặc cảm thua kém đối với nàng rồi, đã quyết không đụng chạm đến người nàng, giờ nàng bảo thế, chàng biết không tiện, chỉ than thầm, rồi đưa tay túm lấy tay áo nàng.

Thanh Loan mỉm miệng cười duyên, trở tay bắt lấy tay Quân Vũ, rồi cất giọng đượm đầy vẻ âu yếm:

- Chính ta đi đi huynh.

Mã Quân Vũ đứng yên lặng, gương mặt lạnh như tiền, lãnh đạm nói:

- Cô còn gọi tôi làm gì nữa? Cô đã quên tôi bị đuổi ra khỏi môn phái rồi sao? Tuy trời có cao, đất có rộng, nhưng tìm được một chỗ dung thân nào phải dễ.

Nói xong, chàng thở dài náo ruột, âm thầm nhìn trong bóng đêm như cố tìm lấy một con đường sáng.

Lý Thanh Loan giương đôi mắt long lanh nhìn Quân Vũ không chớp, tự lòng nàng chợt dâng lên một ý nghĩ kỳ dị, từ từ nói:

- Lâm sư tử là người rất tốt, muội tin tỷ ấy sẽ không tránh huynh đâu. Hơn nữa khi muội còn ở núi Côn Luân, vì nhớ huynh đến nỗi phải lâm trọng bệnh. Lúc ấy Lâm sư tử săn sóc muội ngày đêm, chẳng khác nào tỷ muội ruột thịt. Bây giờ không lẽ chúng ta để mình tỷ ấy ở trong thạch động sao? Huynh phải biết là buồn lắm đấy.

Những lời chân thật của Thanh Loan bao hàm một mối chân tình nồng nàn thấm thiết, khiến Mã Quân Vũ không nén nổi tình cảm, bất giác chàng buông tiếng thở dài, trầm nghĩ:

“Nếu không có Tô Hùng thừa dịp ta đang bị đau nằm trong Thiên Cơ Động Chủ, mà mượn cớ vào thăm, để âm thầm trộn cuốn Qui Nguyên Mật Tập thì cơ sự đâu có xảy ra như ngày hôm nay. Còn Lâm tỷ tỷ lên bỏ núi, chịu bao nhiêu nỗi gian nan, chung quy cũng tại tên Tô Hùng gây nên cả.

Nghĩ đến đây, Quân Vũ tức giận vô cùng, nhưng khi nhớ đến con người âm hiểm, quỷ quái, thủ đoạn gian hùng ấy đã chôn xác theo bộ sách Qui Nguyên Mật Tập thì bao nhiêu tức tối trong người đều tiêu tan hết. Và tự đáy lòng chàng dâng lên một niềm cảm xúc vui tươi.

Đứng trước cảnh tịch đường, lòng vạn vật như chứa chan tình ly biệt, nên cảnh sắc có mùi ử rũ, từng cơn gió ngập ngừng thổi qua, ngàn cây xào xạc, cong mình sát xuống bụi rậm.

Quân Vũ không khỏi bối rối, chỉ thấy màn đêm sắp buông xuống mà chưa biết phải về đâu.

Chàng thở dài chán nản. Chợt bên tai nghe tiếng tiêu từ xa vắng vắng vọng lại.

Âm điệu dịu dặt, truyền cảm lạ lùng, thanh ba buồn náo ấy lan nhẹ vào lòng chàng, hòa đồng với tâm sự u uất sẵn có. Bất giác Quân Vũ rung mình, đôi dòng lệ tự nhiên chảy dài xuống má.

Tiếng tiêu gợi cảm này khiến chàng nhớ đến một người, rồi không thể tự chủ được, chàng buột miệng:

- Tại sao nàng cũng có mặt tại đây?

Lý Thanh Loan thấy chàng vẫn lăm lăm như thế, định cất tiếng hỏi, chợt thấy xuất hiện một thiếu nữ y phục đen, hay tay mang lấy Ngọc Tiêu, da mặt trắng nhợt, tiêu tụy, trông thảm não vô cùng. Cô gái lại từ từ tiến về phía hai người.

Nếu không phải là Ngọc Tiêu Tiên Tử thì còn ai nữa?

Khi Quân Vũ còn nằm dưỡng bệnh trong hang đá, thì Thanh Loan đã thấy người này xuất hiện với vết thương đầy máu trên mặt, bây giờ thương thế tuy lành hẳn, nhưng vết sẹo vẫn còn để lộ trên khuôn mặt trắng nhợt. Vì thế, mới nhìn qua, Thanh Loan đã nhận được ngay.

Mã Quân Vũ chỉ biết đứng lặng yên. Chàng đưa mắt khẽ nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử rồi nghĩ đến bao nhiêu công ân của nàng đã dành cho chàng, mà lòng thấy khó xử, bối rối như tơ vò.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hạ Ngọc Tiêu xuống, nhìn Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan, cười cay đắng. Nàng muốn nói, nhưng không sao mở được lời.

Quân Vũ nhìn Tiên Tử, tự đáy lòng dậy lên một niềm xúc cảm vô bờ, chàng cố lắm mới nén được tiếng thở dài. Chàng không ngờ một nữ ma đầu như nàng, mà đối với chàng lại tha thiết như thế. Chàng muốn mở lời, nhưng không nói được câu nào.

Lý Thanh Loan thấy hai người vẫn lặng thinh, nên từ từ bước tới, miệng mỉm cười duyên dáng rồi cất giọng hồn nhiên:

- Tỷ tỷ! Muội không ngờ gặp tỷ tại đây!

Ngọc Tiêu Tiên Tử liếc mắt nhìn Thanh Loan một lúc lâu, mới thở ra nói:

- Loan muội! Muội trông vui quá nhỉ! Mà phải, muội đã tìm được Vũ huynh, thì không còn sợ sanh bệnh, như thế mới là phải.

Năm trước, Lý Thanh Loan còn ở núi Côn Luân, vì nhớ đến Quân Vũ mà ưu sầu sanh bệnh, rồi lên đến đỉnh núi đứng nhìn về hướng Quân Vũ, đến nỗi gió tuyết thổi thấm vào người mang bệnh suýt chết. Trong khi ấy, Ngọc Tiêu Tiên Tử có đến núi Côn Luân tìm Quân Vũ, phải đánh nhau với Huyền Thanh đạo trưởng. Do đó chuyện của Thanh Loan lâm bệnh tuy không chính mắt nhìn thấy, nhưng tai đã nghe nhiều người bàn tới. Cho nên vừa gặp, nàng đã móc họng Thanh Loan một câu cho bỏ ghét.

Nhưng Lý Thanh Loan tính tình còn trẻ nít, hồn nhiên, chứ đâu biết được câu xỏ ngọt của Ngọc Tiêu Tiên Tử, nên cười ngất:

- Tỷ này thực giỏi lắm! Vũ ca tôi cũng tốt nữa, tỷ có thương huynh ấy chẳng?

Mã Quân Vũ không ngờ Thanh Loan lại nói thế được, lòng chàng không khỏi lo sợ.

Bấy giờ, mặt trời đã xuống hẳn bên sườn núi, vầng trăng từ từ vươn mình chễm chệ trên chót vót cây cổ thụ. Càng lúc gió rừng rít càng mạnh, rừng cây xơ xát, lá khô rụng tả tả trên các bụi cỏ, trong kẽ đá, trên lớp đất màu loang lổ.

Chiếc áo trắng của Lý Thanh Loan lại phất trong cơn gió dưới ánh trăng mờ hồ, nhìn nàng có vẻ thoát tục, không ẩn chứa một chút tà tâm nào. Đối chiếu với nàng, Ngọc Tiêu Tiên Tử với sắc phục đen, gương mặt nàng trở màu trắng đã dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng trung tuần. Toàn thân nàng chứa đựng những nét u sầu thâm ảo dặt dấn người ta vào một thế giới buồn tênh tẻ lạnh.

Mã Quân Vũ biết nàng xưa kia vì muốn cứu chàng thoát chết, mà khuôn mặt đẹp đẽ kia đã bị Tô Hùng dùng kiếm hủy hoại. Vết thương ấy đã in trên mặt nàng một lần dài.

Nghĩ đến sự hy sinh vô bờ ấy, Mã Quân Vũ cảm xúc tốt độ, muốn nói nhưng nghĩ không ra một lời nào thích đáng cả.

Ngọc Tiêu Tiên Tử liếc nhìn Lý Thanh Loan bằng cái nhìn đầy sự ghen hờn, rồi nói với Quân Vũ:

- Vũ huynh! Huynh có bao giờ nghĩ đến ngày gặp lại tôi ở đây không?

Mã Quân Vũ nghe, nhưng không tìm được câu trả lời, hồi lâu chàng mới thốt tiếng:

- Mã Quân Vũ này còn được gặp cô nương ngày nay, cũng là nhờ công cứu tử của cô nương ở năm xưa. Nếu như không có cô nương, tôi đã bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của Tô Hùng rồi. Thật ơn ấy muôn đời tôi cũng không quên.

Nét mặt của Ngọc Tiêu Tiên Tử thay đổi theo lời nói của Quân Vũ. Tiếng của chàng vừa dứt, nàng nở một nụ cười tươi như hoa, nói:

- Vũ huynh! Huynh không quên tôi thật sao?

Tiếng nói ấy tuy tha thiết thật, nhưng Mã Quân Vũ nghe sao như xót cả ruột gan. Mặt chàng tái đi, môi chàng khép nối lại không sao nói ra tiếng để trả lời.

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Quân Vũ. Đôi mắt đen tròn và sáng long lanh như hai luồng điện chiếu thẳng vào mặt chàng, khiến Quân Vũ không dám nhìn vào mặt nàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lấy làm hối hận vô cùng, nàng êm dịu nói:

- Vũ huynh! Huynh ra sao thế? Hay là huynh không muốn nói chuyện với tôi? Nếu thế thì tôi xin tặng huynh khúc nhạc để giải sầu.

Tiếng của nàng vừa dứt, tiếng tiêu đã thoát ra những tiếng bi thảm loang vào khoảng không gian vô tận và tịch mịch.

Mã Quân Vũ nghe chưa dứt, chàng bỗng giật mình, sắc mặt thay đổi. Chàng bịt chặt lấy hai tai, vụt chạy biến.

Tâm hồn chàng như rối loạn.

Té ra nàng đã thổi lại bản nhạc đó. Bản nhạc mà nàng đã thổi cho chàng nghe trong một đêm Mã Quân Vũ bị thương nặng gần chết.

Bản nhạc đó khiến chàng nhớ lại cái đêm chàng đã nằm trọn vào lòng nàng, vì thế chàng không đủ can đảm để nghe bản nhạc ấy nữa.

Mã Quân Vũ vụt toan bỏ chạy, nàng vội ngừng thổi và nói rằng:

- Vũ huynh đã không muốn nghe thì thôi, tôi cũng chẳng thổi làm gì mà làm phiền Vũ huynh.

Lý Thanh Loan vốn tánh tình chân thật, đâu hiểu nổi ẩn khúc giữa hai người.

Mã Quân Vũ tâm hồn như điên loạn, chàng không còn để ý đến những gì chung quanh, cứ cắm đầu chạy.

Chàng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thanh Loan đứng trước mặt tự bao giờ. Đã chạy quá nhanh, chàng không còn dừng kịp, né tránh cũng không thể nào được, đành tống mạnh vào người Thanh Loan loạng choạng suýt ngã. Nhưng chàng vẫn dừng lại, gượng dậy, rồi chạy đi nữa. Nhưng vừa chạy, thì vạt áo đã bị Thanh Loan nắm chặt, không sao tiến được, đành phải đứng lại, trở mắt nhìn vào mặt nàng.

Lý Thanh Loan đã hành động với tất cả những phản ứng xạ tự nhiên không có gì ẩn ý. Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy thế càng bức mình thêm.

Trước cảnh tay nắm tay, mặt nhìn mặt, Ngọc Tiêu Tiên Tử không còn đủ bình tĩnh để phán đoán. Ngực nàng phồng lên, mặt đỏ bừng định gây sự với Thanh Loan. Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử chưa kịp thốt lời hằn học, thì Thanh Loan đã mỉm cười nhìn vào nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tỷ có thấy Vũ ca nhỏng nhẻo với tỷ không? Tiếng tiêu hay như thế mà huynh ấy lại bịt tai bỏ chạy. Tiếng ngọc tiêu thật quá bi thảm và não nùng, tỷ có đổi lại những khúc nhạc êm dịu ngọt ngào được không? Nếu được thì còn gì hay hơn.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe những lời thật tình ấy, và với khuôn mặt ngây thơ của Thanh Loan, bao nhiêu ghen tức trong lòng dần dần tiêu tan.

Tiên Tử nở một nụ cười hồn nhiên, đưa tay ra vuốt lại mái tóc rối của Thanh Loan, thân mật nói:

- Lòng tôi vốn đã buồn, lại gặp phải cảnh như thế này thì làm sao nguôi được. Chắc Loan muội đã hiểu rõ tôi phần nào qua bản nhạc vừa rồi.

Lý Thanh Loan nghe thế vẫn không biết gì. Mã Quân Vũ đứng sững một bên, muốn nói vài lời nhưng không sao nói được, mặc dầu lòng chàng nghĩ rất nhiều trong khi đó.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Quân Vũ vẫn đứng yên không nói lời nào, nàng tức giận lãnh đạm nói:

- Người nói cái gì mà “ơn ấy muôn đời cũng không quên”, ta khuyên người nên quên ta đi là hơn.

Quân Vũ nghe Tiên Tử nói quả có lý, chàng không khỏi thẹn thùng, ngập ngừng nói:

- Ô! Cô nương chớ quá lời! À! Mà tại sao cô nương tìm vào được đây?

Thấy Quân Vũ có vẻ nhượng bộ, Ngọc Tiêu Tiên Tử hơi nguôi giận, nàng đáp giọng buồn buồn:

- Vũ huynh quên rằng, lúc huynh bị thương suýt chết đã được nghe bản nhạc ấy rồi sao?

Quân Vũ gục đầu ôn tồn đáp:

- Phải! Tôi có quên đâu! Lúc ấy thật ra thần trí tôi rối loạn cả. Nhưng những âm thanh buồn nào ấy cứ réo rắc bên tai mãi, nên dù muốn dù không, tôi cũng đã nghe nó một lần rồi. Còn vừa rồi tôi bỏ chạy thực cũng chỉ muốn trốn cái âm điệu của tiếng tiêu ấy thôi.

Thấy chàng có vẻ thân thật, Ngọc Tiêu Tiên Tử khẽ thở dài nói:

- Khi Vũ huynh bị bệnh trong hang đá, tôi có gặp lệnh sư Huyền Thanh đạo trưởng và lệnh sư muội một lần. Nhưng hai người đó có thêm cho tôi biết bệnh tình của huynh đâu. Nào ngờ huynh đã được người ta cứu thoát, mà tôi cứ tưởng rằng huynh đã chết. Tôi đã đổi...

Nói đến đây Ngọc Tiêu Tiên Tử nghẹn ngào không sao tiếp được.

Lý Thanh Loan đưa cặp mắt đen lay láy nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử từ đầu đến chân, rồi lộ vẻ vui mừng nói:

- Phải rồi, bây giờ muội mới nhớ lại, thực đáng trách! Có phải lúc ấy tử ngời dựa vào tảng đá lớn bên núi nghỉ chân phải không và dường như cả vạt áo đen hoen đỏ màu máu thì phải? Đại sư bá tôi đã thông bát mạch, nhờ thế tử mới tỉnh dậy. Lúc đó tử có bảo là đại sư bá và muội đều đã trỗi dậy, Vũ ca không còn nữa. Thú thật lúc ấy muội không khỏi cười thầm. Thật ra khi ấy Vũ ca đã được Đại tử tử cứu đem về hang rồi. Cũng khổ cho tử thật. Ngay sau khi muội có ra báo tin cho tử biết nhưng tử đã đi đâu mất rồi.

Quân Vũ giữ nguyên trạng thái yên lặng, chàng sững sờ nghe hai thiếu nữ đối đáp. Nhận thấy câu chuyện hai người càng lúc càng bi thảm, rùng rợn. Quân Vũ khẽ rùng mình, thở mạnh một hơi dài, nói:

- Vạn sự như khói mây, nhân sinh như ảo mộng. Tôi có lời khuyên hai người hãy dừng ngay câu chuyện là tốt nhất.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đưa mắt lườm Quân Vũ có vẻ trách móc, rồi trầm giọng chua chát:

- Phải mà! Vạn vật như khói mây nên không trách hôm nay gặp tôi, huynh chả thèm ghé mắt nhìn, mà còn ngảnh mặt làm ngơ. Chỉ khốn nạn cho tôi là những tưởng huynh đã chết chìm dưới nước. Đến lúc vết thương trên mặt gần bớt, tôi đã lần mò tìm lại chốn cũ, với nguyện ước là vớt được xác huynh, để tôi được cái hân hạnh mai táng hài cốt người thân. Nào ngờ tìm mãi không có, tôi đâm ra nghi ngờ tìm kiếm khắp nơi. Lúc ấy mới hay huynh

vẫn còn sống sờ sờ ở Quát Thương Sơn. Tôi hối hả về Quát Thương Sơn, không ngờ gặp huynh chỗ này. Thật trở trêu!

Nói xong, nàng cất tiếng cười. Giọng cười nghe ảo não làm sao, khiến Quân Vũ bất giác rung động toàn thân. Chàng khẽ liếc hai người, một đằng như hoa hàm tiếu, một bên như liễu rũ sâu, quả đúng là hai thái cực.

Nhưng thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử vì mình mà tiêu tụy đến thế, chàng không khỏi thương thâm, lòng nghĩ:

“Nàng là một nhân vật làm rung động cả giới giang hồ, không ngờ đối với ta lại nặng tình đến thế. Muốn từ chối tình nàng, nào phải là chuyện dễ, không khéo làm nàng từ yêu hóa ra hận thì khổ ta khôn cùng.”

Nghĩ thế, Quân Vũ ôn tồn nói:

- Ôi, việc cũ xin nhắc lại, công ơn ấy Quân Vũ này sẽ nhớ trọn đời. Bây giờ, trời đã khuya rồi, chúng tôi có việc khẩn cấp cần phải lên đường. Xin từ biệt cô nương tại đây, mong sau này gặp lại.

Nói xong, chàng kéo áo Lý Thanh Loan định phóng người đi!

Thân hình Ngọc Tiêu Tiên Tử khẽ động đã án ngay trước mặt hai người. Nhìn Quân Vũ, nàng cất giọng lãnh đạm:

- Ô! Người định đi sao, sợ không dễ vậy đâu!

Mã Quân Vũ dừng chân lại, chàng nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử chằm chập và không khỏi giật mình khi thấy mặt nàng trở nên như băng giá, đượm màu sát khí.

Là người quá chân thật, Thanh Loan nào thấu nổi ẩn tình giữa trai gái nên chẳng hiểu gì cả. Nàng cứ ngỡ là Ngọc Tiêu Tiên Tử muốn đùa cho vui thôi, nên cất giọng nói:

- Tỷ không bằng lòng cho tôi và Vũ ca đi, thế thì ba chúng ta cùng đi cho vui nhé.

Nét mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử trở nên trầm lặng lạnh lùng. Nàng đang có ý định trừ bớt một tình địch lợi hại. Nhưng thoáng trông thấy vẻ mặt vô tư của Thanh Loan, làm nàng chùn tay. Nàng thấy cô gái trước mặt quả vô tội, khả ái, và thơ ngây làm sao, khiến nàng không đủ can đảm để xuống tay. Nàng chỉ yên lặng nhìn sát vào mắt Thanh Loan, một lát sau, xuống giọng nói:

- Loan muội! Tôi muốn muội phải rời xa Vũ ca của muội gấp, muội nghĩ thế nào?

Nghe thế, Thanh Loan không khỏi ngơ ngẩn. Nàng trợn mắt thơ dại, nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử không chớp.

Quân Vũ biết tình trạng đã đến hồi nghiêm trọng, mồ hôi trên trán đã đọng thành giọt lớn chạy dài xuống má. Tay giữ thanh kiếm, mặt chàng không ngớt dò xét sự biến chuyển trên khuôn mặt lạnh lẽo của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Đang lúc không khí căng thẳng, đột nhiên từ xa vang lại một giọng Phật hiệu trầm hùng:

- Vô lượng thọ phật!

Âm vang tuy không lớn, nhưng Quân Vũ kinh hãi, vì chàng biết người vừa phát ra câu nói ấy công lực cao thâm vô cùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn Quân Vũ khẽ thở dài, rồi nàng quay phắt lại. Dưới ánh trăng mờ của lúc trung tuần, một lão tăng mang bộ áo xám tro đang khoan thai tiến bước về phía ba người. Trên tay lão, cây đồng bảng ngời sáng. Những bước chân của lão tăng trông không có vẻ gì đặc sắc, nhưng bộ pháp lanh lẹ phi thường. Chỉ trong chớp mắt, lão đã đứng sững trước mặt ba người rồi. Sự kiện ấy làm Ngọc Tiêu Tiên Tử và Quân Vũ giật mình.

Lão tăng chấp tay trước ngực, hướng về Quân Vũ và Ngọc Tiêu Tiên Tử, miệng lầm bầm câu phật hiệu rồi trầm tĩnh hỏi:

- Hai vị thí chủ sau ngày hội kiến ấy vẫn bình yên chứ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười lạnh lùng, nói:

- Chào đại sư! Không ngờ lại gặp ông ở đây. Sao ông không lo về Nga Mi mà lo kinh kệ, còn lưu luyến hồng trần cho bấn gót?

Thì ra lão tăng ấy là Siêu Trần. Lão cười khẩy, trầm giọng:

- Vô lượng thọ phật! Hai vị thí chủ còn nhớ cuộc thảm sát trên núi Nga Mi chẳng?

Mã Quân Vũ nghe thế, mắt chàng lóe lên tia sát khí. Nhớ lại cái hận ngày trước, chàng định mở lời thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đã nhanh miệng mở lời nói trước:

- Ngày trước ở Nga Mi, nhờ nếm một quyền một chưởng, dù tôi muốn quên cũng chẳng được.

Lão hòa thượng “hừ” một tiếng lạnh lùng, cây đồng bảng trong tay khẽ lay động.

Thấy thế, Quân Vũ vừa nổi giận vừa khó chịu. Nghĩ đến trước kia trên núi Nga Mi, Ngọc Tiêu Tiên Tử vì muốn cứu chàng mà bị Siêu Huệ quật một chưởng và sau đó lại lãnh thêm một quyền suýt chết. Hôm nay lại gặp chỉ có một mình Siêu Trần tại đây, cuộc tử chiến chắc không tránh khỏi. Chàng muốn nói với Siêu Trần bỏ qua sự oán hận ngày xưa cho Ngọc Tiêu Tiên Tử. Nhưng chàng vừa mới bị đuổi ra khỏi môn phái, thì lấy đâu làm tựa cho những lời nói của mình. Lòng Quân Vũ không tránh khỏi bối rối, tủi hờn nhớ đến thầy, chàng khẽ thở dài não ruột.

Lão hòa thượng thấy Quân Vũ đứng thừ ra, lão đoán được phần nào ý tưởng của chàng, liền nhìn xung quanh một lát rồi nói:

- Lão đã nể mặt Huyền Thanh đạo trưởng, không làm khó hai người nữa đâu. Nhưng tại sao bây giờ thí chủ lại còn ở đây?

Mã Quân Vũ chấn động toàn thân, đứng ngây người như tượng gỗ, không biết phải trả lời làm sao cho phải.

Lý Thanh Loan thấy thế, đáp giọng tự nhiên, không chút suy nghĩ:

- Đại sư không biết sao, Vũ ca tôi đã bị Đại sư bá và Chưởng Môn đuổi ra khỏi môn phái rồi.

Lý Thanh Loan vừa dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử “ủa” một tiếng ngạc nhiên. Không riêng gì Tiên Tử mà cả Siêu Trần cũng há hốc miệng nhìn thẳng vào mặt Quân Vũ không chớp mắt. Một lát sau, lão mới cười hềnh hếch nói:

- Con bé kia! Lời mi có thực chẳng? Hãy gọi bọn họ mau ra đây hầu chuyện với lão này mau lên.

Quân Vũ thấy đại sư xâm phạm đến sư môn, lòng tức giận, trong phút giây không kịp suy nghĩ, chàng rút mạnh trường kiếm khỏi vỏ.

Thấy thế, Ngọc Tiêu Tiên Tử nạt lớn:

- Hãy chậm tay! Để ta trả lão một chưởng rồi đến phiên người.

Dứt lời, nàng đã vung tay phóng lệ vào ngực lão hòa thượng. Cây Ngọc Tiêu biến thành một làn sáng bằng bạc vụt tới như sao băng.

Siêu Trần đại sư không thềm tránh, cây đồng bảng trong tay vung mạnh theo chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh, nhắm đầu Tiên Tử quăng xuống, uy lực có đến ngàn cân.

Tự lượng sức mình, Ngọc Tiêu Tiên Tử không dám đỡ, nàng lách lệ sang bên. Ngọc Tiêu điểm thẳng vào huyết Huyền Cơ của Siêu Trần.

Lão hòa thượng thấy luồng kinh lực từ tay Tiên Tử phóng tới nhanh như sét chớp, không dám chậm trễ, thu vội đồng bảng nhảy lùi lại ba bước.

Đã chiếm được thượng phong, nào để lỡ dịp, nàng tiến tới vung liên tiếp ba tiêu liên. Bóng tiêu lấp loáng bao bọc cả người hòa thượng như một màn lụa bạc, trông đẹp mắt vô cùng.

Đột nhiên, Siêu Trần đại sư hét lên một tiếng, đồng bảng trên tay biến thành một vòng vàng sáng loáng, chặn đứng những đường tiêu của Ngọc Tiêu Tiên Tử đang ồ ạt tấn công tới.

Thình thoảng tiếng binh khí chạm nhau chan chát.

Cuộc quyết đấu đã đến hồi gay cấn. Bóng tiêu và đồng bảng quấn chặt vào nhau như hai làn khói quện, khiến người xem không phân biệt nổi người nào là người nào.

Quân Vũ thấy hai người xuất thủ nhanh như chớp, chàng chỉ biết thờ người ra nhìn, suy nghĩ:

“Đây là một cơ hội tốt cho ta lên đi.”

Nhưng chàng chợt xét lại:

“Nàng tuy là nữ ma đầu khét tiếng giang hồ, nhưng thâm tình của nàng đối với ta rất nặng. Nếu không có nàng cứu nguy ở Nga Mi khi trước, chắc chắn ta không tránh khỏi tay tử thần rồi. Có đâu ngày hôm nay ta lại thừa lúc nàng bị người ta vây khốn mà trốn thoát sao?”

Tình cảm và lý trí tranh luận, khiến Quân Vũ không sao tìm được giải lý thích đáng.

Đang lúc ấy Lý Thanh Loan sức nghĩ gì không biết, mà nàng gặt gặt tay Quân Vũ nói:

- Vũ ca! Ngọc Tiêu Tiên Tử chắc không phải là người tốt đâu, chúng ta chạy đi cho rảnh.

Nói xong, không chờ sự đồng ý của chàng, Thanh Loan kéo bừa Quân Vũ chạy.

Đang lúc suy nghĩ, Quân Vũ đứng trờ trờ như pho tượng đá, bị Thanh Loan kéo mạnh, không kềm chế nổi, chàng ngoan ngoãn bước theo.

Chưa bước quá ba bước, bỗng một tiếng hét lạnh lạnh, xé màn tai mọi người. Một bóng đen lao nhanh về phía Quân Vũ, chắn cả lối đi.

Quân Vũ vội kéo Thanh Loan dừng lại, chàng ngược mắt nhìn bóng đen đứng sừng sững trước mặt, thì tâm trạng bối rối vô cùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cất giọng lạnh như băng tuyết:

- Này huynh đệ! Người có cần “đục nước béo cò” không, người tưởng cái hành vi ấy quang minh ấy hay lắm sao? Nếu chuyện này truyền ra trong giang hồ, người không sợ bọn giang hồ biếm nhẽ sao?

Nghe thế, Quân Vũ giật mình, chàng hoảng hốt nói không ra tiếng. Chỉ biết đứng nhìn Tiên Tử bằng cặp mắt ngơ ngác.

Vốn là người thành thực, Thanh Loan làm sao tránh được mọi sự ẩn khúc tình cảm giữa trai gái. Nên nàng mở một nụ cười dung dị nói:

- Tỷ nói thế sai rồi! Không phải Vũ ca tôi tự đi đâu, mà tôi kéo huynh ấy đi đấy.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết Thanh Loan nói thực, lời lẽ thực thơ đại, khiến nàng đang tức giận, cũng không sao tỏ thái độ cho đành. Nàng chỉ biết thở dài nhìn hai người không chớp.

Lão hòa thượng lúc này đã đến, khê hô Phật hiệu, rồi cất giọng trầm trầm:

- Nữ thí chủ đã quên một chuông một quyền trên núi Nga Mi sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhướng mày, nói lớn:

- Ta nào sợ gì mi, nhưng chỉ ngại hai tên này chạy mất thôi.

Mã Quân Vũ rung động toàn thân, mắt lóe lửa giận. Chàng nhìn Tiên Tử chậm chậm nói gần giọng:

- Ngày trước cô nương đã không nề gian nguy cứu tôi, sao bây giờ lại làm khó dễ với tôi làm gì?

Ngọc Tiêu Tiên Tử chỉ biết thở dài, không biết phải nói sao. Nàng tha thiết nhìn Quân Vũ như muốn nói “tại em yêu anh” nhưng lời chẳng thốt ra khỏi miệng, vì trước mặt còn có Lý Thanh Loan và Siêu Trần.

Lão hòa thượng thấy Tiên Tử đứng ngơ, nên lớn giọng:

- Nữ thí chủ chưa đòi vội món nợ xưa, thì bây giờ lão nạp xin mượn thêm một đồng bảng nữa nhé!

Nói xong, cây đồng bảng vung lên thành một màu sáng vàng, bao bọc lấy thân hình mảnh dẽ của Ngọc Tiêu Tiên Tử không sót một chỗ nào.

Tiên Tử giận tràn hông, đôi mắt trợn tròn hết lớn:

- Lão hòa thượng độc ác kia, bộ ngươi tưởng bản cô nương sợ ngươi sao?

Dứt lời, Ngọc Tiêu của nàng vung lên như rồng bay phượng múa, uyển chuyển lạ thường. Ngọc Tiêu Tiên Tử đã biến hẳn thành một đường sáng bao bọc, trông kỳ ảo lạ thường.

Những tiếng chan chất vang lên của hai binh khí chạm nhau vang lên. Đột nhiên vòng sáng bạc rơi hẳn ra, Ngọc Tiêu Tiên Tử nhảy vọt đến bên Quân Vũ nói lớn:

- Huynh đệ chờ đi vội! Chờ tôi trả lão hòa thượng món nợ kia đã, rồi tôi sẽ nói với người một chuyện quan hệ lắm.

Nói xong, Tiên Tử búng mạnh thân mình lao về phía trước, nhào lộn một vòng ở trên không, rồi lao đầu xuống ngay lão hòa thượng. Khi còn cách bốn năm thước, Tiên Tử vung mạnh tay, tiêu ngọc điểm tới như một làn chớp xẹt.

Xung quanh người Siêu Trần đại sư cả hàng ngàn cây Ngọc Tiêu đang điểm thẳng xuống đầu lão. Khí thế trông đẹp mắt vô cùng. Đây là một chiêu số tinh kỳ trong Ma Vân Thập Bát Chiêu của Ngọc Tiêu Tiên Tử, uy lực thường làm khiếp mặt giang hồ.

Siêu Trần đại sư thấy bản lĩnh của nàng không khỏi kinh sợ, lão không dám trì hoãn, im lặng nín thở, ngậm vận toàn bộ chân khí, rồi đột nhiên vung mạnh đồng bảng với tư thế Xuyên Vân Tầm Nhạn.

Một vùng sáng vàng nhạt dựng thành một bức tường kiên cố bao bọc toàn thân lão, khiến Ngọc Tiêu Tiên Tử không sao đến gần được.

Mã Quân Vũ chống kiếm đứng một bên, mắt chăm chú vào trận đấu, mê mẩn nhìn những chiêu số tuyệt kỹ của hai cao thủ.

Hai đấu thủ càng lúc càng hăng máu, những chiêu số mỗi lúc một thay đổi và càng hiểm ác thêm nhiều, thì Quân Vũ không khỏi lo thầm cho tính mạng của hai người.

Trong khi ấy Lý Thanh Loan đứng kề bên, cứ luôn mồm thét to khen ngợi. Nàng có vẻ thích thú lắm.

Ngay khi ấy, từ dốc núi, một ni cô trung niên phóng nhanh tới như tên bắn. Quân Vũ vừa phát giác được, thì ni cô ấy cách chàng không mấy xa. Chàng khổ tâm và không biết phải hành động như thế nào đây.

Thì ra vị ni cô kia không ai khác hơn, chính là Siêu Huệ, một trong Nga Mi Tứ Lão.

Lão hòa thượng đang đấu với Ngọc Tiêu Tiên Tử, thấy bóng ni cô, lão kinh ngạc không xiết, liền thét lên một tiếng, vận toàn lực vào đồng bảng, đánh vệt Ngọc Tiêu của Tiên Tử, rồi nhanh như chớp giật, lão búng mình nhảy thoát ra khỏi vòng chiến.

Vừa chấm chân tới đất, Siêu Trần đại sư đã khẽ hô Phật hiệu, mắt nhìn không rời Siêu Huệ, nói:

- Sao sư muội còn tìm đến đây làm chi?

Siêu Huệ liếc nhìn Siêu Trần một cái, rồi im lặng.

Thật ra cả hai người đều có chuyện kín, không thể nói ra được, nên trầm lặng đứng nhìn nhau như hai pho tượng đá.

Thì ra, Siêu Trần tuy bị buộc phải rời khỏi Quát Thương Sơn, nhưng trí óc lão không sao quên được cuốn Kỳ thư đã bị chôn vùi dưới hố sâu kia. Vì thế, lão đã mượn đủ cớ để quay lại quyết đoạt cho được cuốn sách quý ấy.

Nào hay Siêu Huệ cũng thấy, bà ta nghi ngờ giữa Mã Quân Vũ và Tô Phi Phụng, Bạch Vân Phi có một mối quan hệ mật thiết vô cùng. Và cũng chính mắt bà ta trông thấy Quân Vũ và Côn Luân Tam Tử ở lại Quát Thương Sơn. Vì vậy, bà ta cố tìm cách bắt Mã Quân Vũ để truy tầm cuốn Kỳ Thư kia với tham vọng sẽ làm náo động cả Thiên Long Bang trong kỳ hội nghị quần hùng sắp đến. Không ngờ hôm nay tại đây, bà lại gặp Quân Vũ và cả sư huynh nữa.

Lý Thanh Loan không thấy ai chịu mở lời, nàng liền cười khanh khách nói:

- Vũ ca! Bây giờ có mặt ni cô này đây, chắc Ngọc Tiêu Tiên Tử đầu tài năng cao hơn thế nữa, cũng khó mà ứng phó nổi. Phải làm sao đây huynh?

Mã Quân Vũ vẫn giữ nguyên sắc mặt trầm tĩnh. Chàng đưa mắt nhìn Thanh Loan, nhưng không trả lời câu nàng hỏi.

Siêu Huệ đưa mắt nhìn Quân Vũ, đột nhiên trong đầu óc bà thoáng hiện lên hình ảnh đứa đệ tử của Siêu Trần đại sư là Tâm Lôi đã ngã gục dưới trường kiếm của Quân Vũ.

Đôi mắt bà ta càng lúc càng ngầu đỏ. Trong lúc mọi người bất phòng, Siêu Huệ như tia chớp giật, phóng nhanh đến sát bên Quân Vũ. Cây trường kiếm trên tay theo thế Bạch Hồng Quán Nhật đâm mạnh vào ngực Quân Vũ.

Hành động của Siêu Huệ quá ư đột ngột, không có thể ngờ được. Những người ở đây hoảng hốt muốn ra tay cản lại cũng đã muộn rồi.

Trong khi ấy, Quân Vũ đã lẹ làng chop mạnh lấy cánh tay của Thanh Loan, rồi bình tĩnh bước theo Ngũ Hành Mê Tung. Nhờ thế cả chàng lẫn Thanh Loan tránh được thế kiếm độc hại của Siêu Huệ, đồng thời đã lén được ra phía sau lưng ni cô, mà bà ta không hề hay biết gì cả.

--- oOo ---